

El “factor castiñol” i la democràcia del “Nihil Obstat” com a factor d’involució a Europa

written by Jordi Salat | 28 de gener de 2020

S’ha posat de manifest arran del procés sobiranista català que hi ha i hi ha hagut una **contrareforma democràtica** a Europa? Avui l’opinió periodística parla d’**involució democràtica**. *Tornem cap al Nihil Obstat del segle XV: aprovació oficial per part d’un censor abans de fer-se un llibre.*

Segle XXI, democràcia a l’espanyola o democràcia amb Nihil Obstat: aprovació oficial per part d’un censor abans que pugui fer-se un referèndum. Allò que es fa sense permís del censor és il·legal. Quin factor ho ha originat?

Hi ha darrere aquesta contrareforma o involució democràtica del segle XXI a Europa el mateix poder o *factor* que el que hi hagué darrere de la *contrareforma* catòlica en el segle XVI a l’època del Renaixement. **Ha tornat la inquisició espanyola a apoderar-se d’Europa?** Jo penso que sí. Al factor que provoca la involució o contrareforma al llarg de la Història, l’anomeno **factor castiñol**. Què vol dir? Que és el poder, la mentalitat i la voluntat que considera *lo español como a una identificació exclusiva amb lo castellano*.

La democràcia a l’espanyola és la democràcia amb nihil obstat. Hi ha darrere d’aquesta democràcia espanyola o del *Nihil Obstat* l’Opus Dei de concepció ultracatòlica, segons diuen alguns historiadors? El Papa de Roma, Francisco, ha rebutjat a un polític espanyol, Fernández Díaz, que va protagonitzar accions hostils i barroeres amb els catalans i el procés sobiranista de Catalunya, com a ambaixador per ser de l’Opus Dei. Aleshores el neologisme que proposo per a aquest factor és “factor castiñolicanista” que identifica el que és castellà, el que és espanyol i el que és vaticanista. Allò que en el règim nacionalista espanyol o “nazinyolista” de Franco es deia *nacional catolicismo*.

Aquest **factor castinyol i castinyolicanista** el podem veure al llarg de la Història d'Europa com un factor involutiu.

En el segle VI, en què alguns historiadors situen l'origen d'*España*, ens trobem el rei Recaredo que va renegar de la fe cristiana arriana dels visigots europeus que tenien la capital a Tolosa de Llenguadoc (Occitània) i a Barcelona (Catalunya).

En el segle X, l'emperador Ot va promoure una reforma cultural cristiana a Europa assessorat per Gerbert d'Orlhac, Papa Silvestre II, l'occità monjo del monestir català de Santa Maria de Ripoll. Va haver-hi una contrareforma.

En el segle XIV, la reina **Isabel de Castilla** va promoure la croada contra els cristians càtars o albigesos, també occitans, amb la col·laboració del frare dominic de *Castilla*, *Domingo de Guzmán*. I, com a regent de França, va instigar i donar origen a promoure el judici contra els cristians templers i es va condemnar l'Orde del Temple.

En el segle XIV, Arnau de Vilanova va parlar de la vinguda de l'Anticrist i va promoure una "reforma" de la Cristiandat a Europa exposada en el *Raonament d'Avinyó*, protagonitzada pels reis Jaume de Mallorca i Frederic de Sicília de la Corona d'Aragó. Hi hagué una "contrareforma" amb protagonistes del *reino de Castilla*.

En el segle XVI, *Felipe II de España*, va promoure croades contra els cristians protestants –erasmistes i luterans– de Flandes, Alemanya, Anglaterra i també de la Corona d'Aragó.[1] que protagonitzava la *contrareforma* contra la *reforma de la fe* cristiana.

En el segle XXI, **Felipe VI de España**, com passarà a la Història?

Estem vivint en els temps actuals una *contrareforma* del model democràtic genuí d'Europa per substituir-lo per un **model democràtic condicional o del Nihil Obstat inquisitorial** que no permet votar allò que el poble vol sinó només allò que se li permet, la democràcia a l'espanyola o democràcia del *nihil obstat*?

Des de quan és democràtic un estat de dret sense dret a decidir? Una democràcia on posar les urnes per votar és il·legal?

La sentència del TJUE de Luxemburg d'aquest 20/12/19 sobre el cas Oriol Junqueras és una bona notícia pel nacionalisme català i, també, per la resta de nacions naturals o vernacles europees, que volen i senten la necessitat de construir Europa amb sentit genuïnament democràtic, l'Europa de les nacions naturals originals i donar testimoni del pensament i l'esperit o alè que les anima.

Què hi ha en el fons del **factor castinyol i castinyolicanista hostil** que vol adulterar i anorrear l'ideal i la voluntat que faci realitat aquesta Europa?

Allò que hi ha és un mal. És aquest mal la vinguda de l'Anticrist que va anunciar Arnau de Vilanova en el segle XIV? La Corona d'Aragó representava l'Ideal genuí de la Cristiandat, i una concepció d'Europa basada en les nacions o regnes i llengües naturals.

Amb les conseqüències de la Sentència o Compromís de Casp (1412) i la posterior incorporació del *reino de Castilla* a la Corona d'Aragó, es va instaurar una altra mena de poder, implantar una altra llengua –la castellana– i una altra mentalitat.

Aquesta argumentació planteja una qüestió a la qual s'ha de donar resposta. Podria ser la conclusió d'Arnau de Vilanova, debatuda en l'àmbit d'Europa, sobre la vinguda de l'Anticrist?

Actualment ningú es planteja la utilització d'aquest concepte. N'hi ha altres? Quin concepte podem fer servir ara que faci palès el fons de la qüestió?

Una de les proves que “una determinada religiositat dogmàtica de dubtosa fiabilitat” està relacionada i enganxada amb el factor “castiñol” i “castiñolicaniste” la tenim en algunes de les declaracions de caràcter involutiu i contràries a les reformes que volen regenerar un marc ple de mentides i corrupcions de tota mena fetes en aquests darrers mesos de l'any 2019 per capellans, i també bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola que són identificadores d'un “factor castiñol” que es manifesta al llarg dels segles. Quina és la identitat que hi ha en el fons d'aquest factor? Aquesta és la qüestió que plantejo.

Observació:

Recomano llegir *La polèmica gerundense sobre el Anticristo entre Arnau de Vilanova y los Dominicos* de Joaquin Carreras Artau. En el fons d'aquesta disputa de Girona que m'he proposat portar al teatre, hi ha temes que són d'actualitat.

N'hi ha un que és el de "l'instint caïnita" que tant de mal ha fet entre els catalans.

A Girona, va ser el de Bernat de Puigcercós contra Arnau de Vilanova

A Barcelona i Palma de Mallorca, Nicolau Eymerich, contra Ramon Llull (Que també va parlar de l'Anticrist).

Avui, però, ningú s'atreveix a parlar d'aquest marc referencial. Ens han "condicionat mentalment" amb un subtil *Nihil Obstat* imperceptible; acomplexats, ens trobem dins un marc referencial, presoners de conceptes falsos i adúlter. Dins d'aquest marc referencial les coses que són raonables i de veritat, no hi tenen cabuda legal.

PD:

Avui 16/1/20 m'he comprat el llibre de Joan Lluís Bozo, adaptació de l'obra **Egmont** de Goethe, amb pròleg del president a l'exili, Carles Puigdemont. Hi he llegit coses que són un exemple del que anomeno factor castinyol i castinyolicanista. En el segle XVI com en el segle XXI. Res de nou sota el Sol.